

pärrast übhhe üsna ustawa mehhe kirja läbbi olleme teada sanud.

Teate ehk, et Irlandi saar üks osa Inglismaast on. Seal sarel ellased rahwas wannaste kui metsa-ellajad, isseküskis risusid rõõvuli wiil teine trist, ja loid fui mõrtsukad igcauh mahha, kes vasto panni. Ei ükski teekäia ei saand omma teed otsa pole julgeste käia, olgu siis, et olli peâlt nähha waene ja armeto sant. Qui agga suggo parremad ride, hilbud selgas, sai ta paljaks fistud, ja pool surnuks lõdud. Gesamma õnneto luggo olli sedärrast seal maal ni laia rumi wõtnud, sest et rahwas keige fibbedamas waesusses ellased; ja se tulli sest, et heitsid üsna meletumal wiil lakkumisse peâle. Ei olnud teist maad mitte nimmetada, kus keik rahwas, wannad ja nored, naesed ja lapsed, ni ohneste liajomisse peâle kippusid, kui seal Irlandi sarel. Monned hallemelelised, jummala kartlikud mehhed, kes Saksaalt olid seina tul-

nud, katsusid kül tüddimatta, rahwast parema pole kânada. Sai neil meestel peagi aowaliffuks, et ennamiste meleto wina-jaht rahwast wiimse waesusse ja furjusse peâle olli ajonud, ja keik head ning ausad esamisse kombed seal rikfunud. Need samad au, wâart sakksama-mehhed katsusid süddamelikko maenitsusse warral, liajomisse himmo rahiva jures tallitada. Üks ehk teine sare-meeste hulgast lubbas kül ka haka-tusses sest tagganeda, agga kui teised tedda naersid ja pilkasid, siis nähti sedda pôõr-misse nou jâlle hopis tûbjaks minnema.

Need wagaad mehhed, kellegi enniste kuulsite, ja fedda walgusse Waim oli senna male saatnud selle nouga, vimmedusse teud seal rikkuda, ei tüddinend mitte ãrra, rahwast maenitseda, palluda, melita-da ja hirmutada. Kuuljatte seast wõtjid ommeti tagga járrel monned isse katsuda, kas ehk piddi woimalik ollema, ennast sest rikkumisest lahti peâsta, mis liigjominne